

- Société des Sucreries du Marquenterre SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-24/06)
- SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffay (SAFBA) przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-25/06)
- Lesaffre Frères SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-26/06)
- Sucreries, Distilleries des Hauts de France przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-27/06)
- Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré Fils SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-28/06)
- Sucreries de Toury et usines annexes SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-29/06)
- Tereos przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-30/06)
- SAS Sucrerie du Littoral Groupe S.D.H.F. przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-31/06)
- Cristal Union przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-32/06)
- Sucrerie Bourdon przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-33/06)
- Sucrerie de Bourgogne SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-34/06)
- SAS Vermendoise Industries przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-35/06)
- Sucreries et Raffineries d'Erstein SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-36/06).

Tribunal de grande instance de Nanterre zwraca się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 6 ust. 4 rozporządzenia Komisji nr 314/2002 lub rozporządzenia nr 1837/2002, 1762/2003 i 1775/2004, wydane w celu jego wykonania, są nieważne z powodu naruszenia art. 15 rozporządzenia Rady nr 1260/2001 oraz zasady proporcjonalności, w związku z tym że nie przewidują wyłączenia, przy obliczaniu „nadwyżki przeznaczonej [do wywozu]” ilości cukru zawartej w produktach przetworzonych wyeksportowanych bez wypłaty refundacji wywozowych?

W razie odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

2. Czy rozporządzenia nr 1837/2002, 1762/2003 i 1775/2004 są nieważne z powodu naruszenia rozporządzenia Komisji nr 314/2002, art. 15 rozporządzenia Rady nr 1260/2001 oraz zasady równości i proporcjonalności, w związku z tym że określają opłatę produkcyjną od cukru obliczoną na podstawie „średniej straty” na tonę eksportu, nie uwzględniającej ilości wyeksportowanych bez refundacji, podczas gdy ilości te są wliczane do sumy przyjętej w celu obliczania całkowitej straty do sfinansowania?

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii

(Sprawa C-38/06)

(2006/C 74/14)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 24 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Günтера Wilmsa i Margariđę Afonso, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że odmawiając pobrania i przekazania do dyspozycji Komisji środków własnych należnych z tytułu przywozu wyposażenia i sprzętu wojskowego w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 2002 r. oraz odmawiając zapłaty odsetek za zwłokę, Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 30 maja 2000 r. na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia nr 1552/89⁽¹⁾, a po tej dacie na podstawie odpowiadających im przepisów rozporządzenia 1150/2000⁽²⁾,
- 2) obciążenie Republiki Portugalii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że art. 296 WE nie pozwala Państwu Członkowskiemu na zwolnienie z należności celnych sprzętu wojskowego, z tego względu, że pobranie ich nie może być uważane za zagrożenie fundamentalnych interesów w zakresie bezpieczeństwa tego Państwa Członkowskiego.

Wobec braku konkretnych argumentów uzasadniających potrzebę odstępstwa od przepisów celnych w celu zapewnienia ochrony fundamentalnych interesów w zakresie bezpieczeństwa, Komisja uważa, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 26 WE, art. 20 wspólnotowego kodeksu celnego⁽³⁾, a w konsekwencji na mocy wspólnotowej taryfy celnej.

Jest niedopuszczalne, by Państwo Członkowskie uchylało się od swych obowiązków w zakresie solidarnego współfinansowania budżetu wspólnotowego, powołując się na potrzebę obniżenia swych wydatków wojskowych.

W razie naruszenia przyjętych przepisów każde Państwo Członkowskie ponosi wynikające z tego konsekwencje finansowe, jako że w takim wypadku ma zastosowanie mechanizm, który poprzez odwołanie się do „PNB” kompensuje niewystarczający zakres tradycyjnych środków własnych i VAT. Poszanowanie zasady prawidłowej gospodarki finansowej oraz elementarnych pojęć słuszności i odpowiedzialności wymaga, by Państwa Członkowskie, które przekazały do dyspozycji środki własne w wysokości niższej niż wymagana, indywidualnie ponosiły wynikające z tego dla budżetu wspólnotowego konsekwencje a zatem dokonywały wpłat kwot niezyskanych w wyniku uchybienia zobowiązaniom.

W świetle okoliczności, że rozporządzenie nr 150/2003⁽⁴⁾ miało zastosowanie począwszy od 1 stycznia 2003 r. rozpatrywane uchybienie zobowiązaniom trwało do 31 grudnia 2002 r. Dopiero począwszy od tej daty wskazane rozporządzenie pozwala na zawieszenie w określonych okolicznościach należności celnych na pewne rodzaje wyposażenia i sprzętu wojskowego.

Władze portugalskie powinny były w odniesieniu do omawianego przywozu dokonać zaksięgowania należności celnych zgodnie z postanowieniami wspólnotowego kodeksu celnego, pokonać poboru należności celnych i przedstawić do dyspozycji Komisji uzyskane w ten sposób środki własne, zgodnie z art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia nr 1552/89 i odpowiadającymi im przepisami rozporządzenia nr 1150/2000. Ponieważ doszło do naruszenia ustawodawstwa celnego, Wspólnotie musi zostać przekazana kwota odpowiadająca nieprzekazanym środkom własnym. Kwota ta jest powiększona o odsetki za zwłokę, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie wykonania decyzji 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150 z dnia 22 maja 2000 r. w sprawie wykonania decyzji 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, str. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 150/2003 z dnia 21 stycznia 2003 r. zawieszające należności celne przywozowe na niektóre rodzaje broni i sprzętu wojskowego (Dz.U. L 25, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-42/06)

(2006/C 74/15)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Stromsky'ego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wprowadzając w regionie Bruxelles-Capital system udzielania zezwoleń dla osób fizycznych i prawnych wytwarzających lub dystrybuujących worki przeznaczone do zbierania odpadów, którego zasady naruszają zasadę proporcjonalności, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 28 i 30 Traktatu WE.